

ägde. Hjorthornet är mer än dubbelt så stort som de nu levande hjortarnas och avviker äfven i andra afseende rätt betydligt från dessa.

En märkt orrtupp.

Enl. »Wild und Hund» sköts på orrspelet förra året i öfre Österrike en orrtupp, som hade en mässingskedja omkring ena foten. Genom tillkännagifvande i Österrikiska jakt-tidningar m. m. erhöles snart upplysning att ifrågavarande orrtupp hade af en tillfällighet infångats och åter utsläppts hösten 1907 på en plats belägen 90 km. från det ställe där den sköts. Denna sträcka hade han således »vandrat» under en tid af 1 1/2 år.

En lappuggla

(Strix lapponica) sköts enl. Västm. L. T. i början af april af landbrukaren C. M. Rohlin, Råby i Kungsåra.

Skrak och kattuggla.

Man tycker att de försvarsmedel en uggla har till sitt förfogande gentemot en and borde vara tillräckliga att skydda henne från åtminstone inkräkning af boet, men så är det likvisst ej.

Hemma på skolpermission en söndag i början på maj sista året rapporterade en af småbaronerna A—t på H—d, där jag då bodde, nära Eksjö: »fabror, det är ett ugglebo med fyra ägg i den stora eken», och sedan i medio af månaden kom följande rapport: »farbror, nu har skraken kört bort ugglan, för när jag körde in armen i hålet låg där en skrahona, som högg mig i handen, och nu är där skrakägg.»

För att undersöka rapporternas riktighet följdes vi åt till eken, och fann jag sex skrakägg på en mjuk bale och under dem de fyra uggleägg, hvilka sistnämnda hemtogos för att urblåsas, hvarvid i dem befunnos döda men ännu icke skända ungar efter, hvad jag kan antaga, en åtta dagars liggning.

Flera aftnar å rad och före solnedgången några dagar innan morkulljakten började hade jag hört en hisklig ugglelåt från trakten af eken; sannolikt pågick striden om bostadsförhållandena då som bäst.

H. D. A.

Enklaste anordningar för kläckning af laxartade fiskars rom.

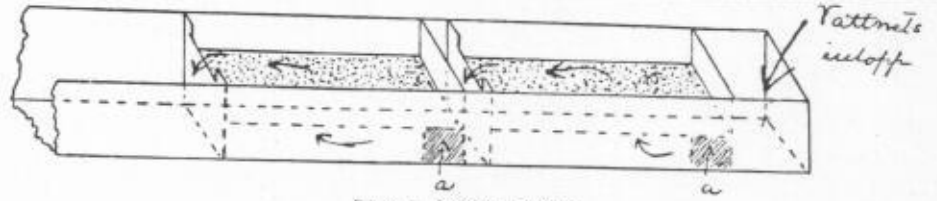
Förutsättningen för att kläckning av laxartade fiskars rom är tillgång på rinnande, friskt och rent vatten.

För kläckning av de värlekande laxarternas rom såsom regnbågsforellen och harren kunna kläckningslådorna anbringas hvar som helst vid någon källåder i det fria, endast de hållas väl öfvertäckta, så att djur eller skadliga ämnen ej kunna inkomma i desamma.

För kläckning af de höstlekande laxarternas rom såsom lax, amerikansk bäckröding och inhemska röding, kan man, om vattnet kommer från en kallkälla, då man ej behöfver befara dess tillfrysande, hafva kläckningslådorna i ett skjul eller annan byggnad. På kalla orter är det däremot nödvändigt att hafva ordentligt kläckningshus med dubbla väggar och sågspånsfyllning.

Lådorna böra vara öfvertäckta af fina trälemmar.

Huru de enklaste, billigaste och på samma gång mest praktiska kläcknings-

Ränna med kläckningslådor.

lådor åstadkommas, framgår af nedanstående bild.

Lådornas öfre del hvilat mot å rännans insidor fastsatta träklossar (a.), under det att den nedre med sin gafvel sluter väl till rännans botten.

Lådorna äro förfärdigade af trä och försedda med botten af fint galler eller perforerad zinkplåt. Vattnet införes i rännans öfre del, hvarifrån det tvingas ned under första lådan och upp genom dess botten för att sedan fortsätta till mellanrummet mellan första och andra lådan, hvarefter enahanda cirkulation äger rum mellan de öfriga lådorna i rännan.

När ynglet börjar kläckas, måste utströmningen från hvarje låda ske genom perforerad zinkplåt, så att ynglet ej kan följa med vattnet.

Vattentillströmningen måste noga regleras. Blir den för stark, skadas rommen och efter kläckningen pressas ynglet mot zinkplåten och dör. Blir den för svag, uppstår syrebrist.

Syrehalten kan ökas genom anordnandet af ett litet fall på vattnet innan det införes i rännan.

Vid rommens mottagande är af högsta vikt, att vattnet i transportkärlet småningom tempereras till samma temperatur som i kläckningslådorna.

De skildrade kläckningsanordningarna kunna iscensättas af hvem som helst och lämplig perforerad zinkplåt kan fås från Aktiebolaget mellersta Sveriges fiskodlingsanstalt, hvilket bolag äfven beredvilligt står till tjänst med råd och upplysningar i allt rörande fiskodling.

Carl Schager.

Om laxöremete med flugor.

För den, som är road af fiske i allmänhet, skall mete med konstgjorda insekter eller »flugor», som det heter på fackspråket, absolut blifva af det största intresset. I synnerhet sedan man förvärfvat färdighet i denna ädla konst, som förvånande nog tar långsammare fart här hemma än exempelvis hos våra grannar.

Och detta fastän vi nästan öfverallt hafva de lämpligaste vattendrag och de bästa förutsättningar att kunna billigt odla och underhålla de flesta slag af strömfisk.

Det är därför på tid, att en hvar i sin mån med viljekraft verkar för flugmetet, som är en både högst nöjsam,

hårdande, lärorik och vetenskaplig selsättning.

I Sverige finnes, tråkigt nog, en del godt folk, som anser metare knappt bättre än idioter eller i bästa fall som lättingar. De ha dessvärre ej mer förstånd. Men rationellt flugfiske är i sanning ingen latmangöra, utan en intelligent ansträngning, som skärper iakttagelseförmågan och omdömet samt pröfvar och härdar kroppen lika mycket som jakten.

Flugfisket anses därför ock hos världens förmästa sportälskare, hvaribland först egelsmän, att stå minst lika högt som jakten.

Ingen fisk ger härligare sport än laxöringen, som anträffas i de flesta bäckar, strömmar och därtill stötande sjöar och haföringen företrädesvis i sådana som stå i förbindelse med hafvet, allt under förutsättning af rent vatten. Men för att fiska dem med framgång fordras skicklighet, som förvärfvas genom öfning och kännedom om deras vanor och lefnadssätt. Ty det är ej så lätt att alltid fånga dem, som mängden torde mena. Men med den sanna ifvern och tålmod går det slutligen.

En berömd sportsman har sagt, att det fordras mer konst, påpasslighet, ut hållighet och slughet att förläda en motsträfvig öring att nappa, än som behöfs att landa den störste lax. Skickliga laxörefiskare blifva fort säkra laxmetare; men för den som blott har erfarenhet med laxspö, går det långsammare att lära meta öring.

Öringfisket börjar härnere i slutet af april samt norrut ej förrän i juni. Fisken, som denna tid ännu ej ätit upp sig, tager då alla möjliga flugor samt rör på sig mer i sökandet efter mat än i juli, när han uppnår sin bästa beskaffenhet, är mera stationär och kräsen, förutsatt att han har tillgång till tillräckligt vatten, föda och får vara någorlunda ifred.

Utom på flugor fångas han ju äfven på mask, åling och små drag men ger bäst sport på småkrokad fluga och fin, odragen gut, emedan han då har större rörelsefrihet, kan springa och hoppa lättare samt plågas ej alls, ty han sväljer sällan genast flugan, utan tar henne ytterst med läpparna, i hvilka den fina kroken fastnar.

Det är gifvetvis naturens ordning, att han ej behöfver använda samma kraft att inmundiga en liten flygare som på ett tjufaldigt större och tyngre föremål.